

PROLOG

Usazený v soukromém boxu jsem kouřil kubánský doutník a sledoval ženu ve flitrových šatech. U baru sedělo mnoho lidí, ale ona v malém davu zářila. Nebyl jsem jediný, kdo si všiml jejího výjimečného charismatu. Během času, kdy jsem ji špehoval, se o její pozornost snažili tři muži. Každého však nonšalantně poslala k čertu.

Blond vlasy se jí v jemných vlnách točily až pod lopatky, štíhlýma rukama svírala skleničku na martini, do které si, k mému údivu, nechala nalít nealko. Nohy, které vystavovala na odiv zpod krátkých šatů, doslova sváděly k hříšným myšlenkám.

Trvalo dlouho, než se obrátila natolik, abych jí viděl do tváře. Zřejmě na někoho čekala. Velkýma modrýma očima vsazenýma do souměrné, půvabné tváře přecházela po podniku a vyhlížela známost. Zamyšleně při tom špulila rty. Přesně v ten moment, kdy se očima zastavila na mně, se zastavil i čas. Vteřina se natáhla na nekonečno.

Virginie Franklinová byla ztělesněním bohyně.

Představovala typ ženy, pro které se v minulosti začínaly války. Převtělení samotné Venuše. Běžný smrtelník by podlehl jejímu kouzlu přesně po té nekonečné vteřině. Oční kontakt jsem přerušil já.

Na mě její kouzlo neplatilo. Nedovolil bych to.

Nenáviděl jsem, když se mi někdo hrabal v byznysu. Byl jsem rozhodnutý od ní odkoupit podíl, který na ni přepsal ten senilní úchyl, a pokračovat v plánu.

Když k Virginii přistoupila známá žena, mé velké plány se otrásly v základech.

1. KAPITOLA

DORIAN

Na luxusní párty brávali jen ty nejlepší z nejlepších. Prošel jsem třemi castingy a už jsem ani nedoufal v přijetí, když mi přišla zpráva, která obsahovala jen místo, čas a sumu, kterou jsem mohl vydělat. Nezaváhal jsem ani na vteřinu a odepsal ANO.

Ten víkend začala moje nová éra.

Po rozchodu se Simone, kterou jsem nachytl při souloži se šéfem v kanclu, jsem se potřeboval posunout dál.

Její zrada po dvou letech intenzivní „lásky“ byla pomyslným hřebíkem do rakve, ve které jsem pochoval naději ve věrnost ženského pohlaví.

Říká se, že lidé v našich životech jsou buď darem, nebo trestem. Simone znamenala něco mnohem horšího. Byla mým prokletím.

I kvůli ní jsem už žádné nevěřil. Ony využívaly mě a já jim na oplátku plánoval dělat to samé.

Když jsem vešel do renomovaného klubu v centru města, kam chodívalo horních deset tisíc, zastavil mě vyhazovač.

„Jméno?“ zeptal se strojeně.

„Dorian Fabri, dnes tu začínám,“ vyslovil jsem odhodlaně.

Vyhazovač něco hledal a potom zavrtěl hlavou. „Takové jméno tu nemám.“

„Vystupuju pod pseudonymem Candy.“

Najednou přimhouřil oči, ustoupil a povolil mi vstoupit dovnitř. „Hodně štěstí,“ zamumlal ještě.

To jsem nepotřeboval. Věděl jsem, do čeho jdu.

Ten večer jsem plánoval obdarovat všechny nadržené paničky nejsladší jízdou.

~

V Adamově rouše jsem opouštěl nadrozměrnou postel, ve které dvě nahé krásky dospávaly divokou noc, a vydal se na balkón vstříc slunečnému dni. S úsměvem od ucha k uchu jsem se opřel o zábradlí a sledoval blízký oceán.

Čeká nás týdenní párty na jachtě, potřebný reset před velkým dnem, kdy se stanu oficiálním majitelem *LocalX*.

Odněkud jsem zaslechl šokovaný hlas. Podíval jsem se dolů, kde starší žena uklízela okolí bazénu, ale něco ji donutilo použít slovník dřevorubce a přikrýt si ústa rukou. To něco byl můj pták vyjímající se mezi dvěma ornamentovými tyčemi zábradlí.

„Ránko, Adelino!“ zvesela jsem ji pozdravil a zamával jí. „Ke snídani si dáme vajíčka.“

„*Dios mío!*“ pokřižovala se a utekla do domu.

Povzdechl jsem si a trochu si protáhl ztuhlé údy. Slunce nebylo vysoko, ale i tak jsem cítil, jak mi dobíjí baterky.

Ze zadu mě objal pár rukou s dlouhými nehty, ani okem jsem nemrkl. Jedna z žen do mě zaryla dráčky a přejížděla mi jazykem po zádech. Věděla, jak mi odkrvit mozek... Můj pták najednou salutoval celému pobřeží. Ještěže se pobouřená Adelina uvnitř modlila za moji hříšnou duši a polévala mi snídani svícenou vodou.

Otočil jsem se ke krásce, jejíž jméno jsem si dávno

nepamatoval, a sledoval, jak svůdně klesá na kolena. Její představa o snídani se mi líbila. A i tomu dole...

~

„Neprodá? Jak to, že neprodá?!“ hřměl jsem do telefonu v úterý večer a hleděl na primitivně sentimentální západ slunce na výletní lodi plavící se po Karibiku.

Právník mi vysvětloval něco o neprodejném podílu, který získala Virginie Franklinová, zřejmě milenka majitele, a ta ho odmítala prodat.

„Dohodněte mi s ní schůzku hned, jak se vrátím z dovolené!“ přikázal jsem a potom zavěsil. To už ke mně kráčela Taty s nechápavým pohledem a sklenkou whisky.

Teprve před dvěma týdny jsme v podniku zapíjeli můj úspěch, ale asi šlo o předčasnou radost. Tehdy mi majitel jaksi zapomněl oznámit detail, že není jediným vlastníkem, a teď, když nastal čas na podepsání smlouvy, je problém na světě!

„Něco s podnikem?“ ptala se, když jsem si od ní vzal sklenku.

„Jo.“

Našpulila rty. „Nechceš se o tom bavit?“

„Ne,“ odvrátil jsem zrak k oranžovo-růžové obloze. Na tváři jsem pocítil slaný mořský vánek.

„Dej si,“ zaslechl jsem Taty. Když jsem se k ní po chvíli obrátil, mezi prsty svírala malou tabletku.

Bez zaváhání jsem si ji prsty vložil do úst a vzal si nabízený kousek zakázaného ráje. Zapil jsem ho douškem whisky a zavřel oči.

Když jsem je znovu otevřel, svět se mi zdál krásnější, barevnější, voňavější, rychlejší a zábavnější...

VIRGINIE

Když jsem procházela prázdným lokálem, moje podpatky klapaly o podlahu. Šířala mě extrémní zvědavost na muže, který se tolik dožadoval mé přítomnosti.

Ještě stále jsem se nevzpamatovala z toho, že mi starý Frankie odkázal dvacet procent firmy. A už vůbec jsem se nevzpamatovala z faktu, že svoje zbylá procenta prodal nějakému zazobanému Italovi, který o našem lokálu neměl ani šajn. Tento podnik už zažil své roky slávy a ty skončily tehdy, když odešel Habibi.

Jeho výpověď byla otázkou času a já jsem ji podala těsně před ním. Věděla jsem, že podnik půjde ke dnu. Nemýlila jsem se. Bohužel. Nebo naštěstí?

Během dne se tu nacházel minimální počet zaměstnanců. Manažer René, vyhazovač, barman a dvě uklízečky. Lokál chystali na zítřejší provoz a ticho, které v něm vládlo, bylo ohlušující.

Když mě spatřil René, doširoka se usmál a odhalil zlatý zub, který nebyl v módě asi nikdy. Vždy mě fascinovalo, jak si dokázal učesat svoje tři vlasy, které měl na hlavě, a s jakou noblesou dokázal nosit havajské mafiánské pološkošile. Nehledě na jeho nemožný vzhled jsem však musela přiznat, že byl jedním z mála milých lidí u fochu, kteří mě nechtěli přefiknout a které jsem neměla chuť zaskrtit. René mi skutečně chyběl.

„Naše hvězda nejzářivější! Zaslechl jsem novinky a cítím se jako bych vyhrál jackpot. Přišla jsi nás zachránit,“ řekl s nadějí a otevřel náruč, ve které mě chvíli tiskl.

„Čauky, *Dvojko*,“ oslovila jsem ho familiárně. *Dvojka* znamenalo, že byl můj druhý nejoblíbenější manažer.

„No tak, stále dvojka? I když odešel?“ Nadzvedl obočí. Tvářila jsem se, že přemýšlím.

Habibi alias *Jednička* tu už nebyl a ani nehrozilo, že by se vrátil. Od té doby, co chodil s Cassie, byl o kus menší hovado a o kus větší člověk. „Máš pravdu, oded’ jsi *Jednička*.“ Mrkla jsem na něj a dala se jím vést k novému spolumajiteli.

Cestou mi vyprávěl drby z podniku neřestí, ale já se nemohla soustředit na to, co říkal. Svíral mě divný pocit.

Kráčeli jsme nahoru po třpytivých schodech, které bývaly za večerního provozu exkluzivně nasvícené. Takto za běžného dne vypadaly téměř obyčejně. Vlastně celý podnik vypadal fádně. I přes to všechno jsem ho kdysi považovala za svůj domov.

V návalu sentimentu jsem se rozhlížela kolem sebe, jestli se tu něco změnilo. Tolik jsem byla zaujatá okolím, že jsem si pozdě všimla dvou žen, které se opíraly o barokní kamenné zábradlí. Obě mě propalovaly hodnotícími pohledy, jako by si obhlížely soupeře.

Zatímco jedna byla vysoká blondýna se třpytkami na tváři, druhá měla vlasy barvy kaštanu ostříhané na krátké mikádo. Byly oblečené, jako by tu pracovaly, ale neznala jsem je.

Než jsem otevřela ústa a stihla je pozdravit, nadzvedly brady výš a v tichosti odpochoďovaly k soukromým lóžím. René jen pokrčil rameny a dál mi vyprávěl o tom, jak chtěl nový majitel dělat čistky a plánoval propustit polovinu personálu.

„Cože?“ vyhrkla jsem nevěřícně, když jsem se dozvěděla, že vyhodil *Trojku* alias Samanthu. Z manažerské trojice jsem si ji příliš neoblíbila, ale svoji práci dělala dobře a lokálu obětovala všechen volný čas.

„Slyšíš dobře. Zaslchl jsem, že naše děvčata plánuje vyměnit za nějaké Rusky a očekávám, že propustí i mě,“ stěžoval si se svěřenými rameny.

Pohybem ruky jsem ho zastavila, protože hrozilo, že mi z těch stížností vybuchne hlava. „Dost, René. Nic takového se nestane. To nedovolím.“

Vzhlédl ke mně smutnýma očima. I pro něho byl lokál domovem. Neuměla jsem si ho představit někde na čerpací stanici v uniformě prodávat předražené víno a balíček kondomů.

„Děkuju, děkuju... Ten starý lišák Frankie věděl, proč tu část přepsal na tebe. Určitě tušil, že by mohly nastat problémy.“

V duchu jsem si pomyslela: *Kéž by věděl*. Hrdě jsem narovnála záda, dvakrát se zhluboka nadechla a vydala se do kanceláře v privátní zóně, která kdysi patřila Frankiemu. Dnes ji však okupoval cizinec, který si už teď dovoloval příliš.

René mi adresoval povzbudivá slova, ale já ho nevnímala. Viděla jsem jen velké ebenové dveře s pozlacenou klikou, ke které se přibližovala moje ruka.

Bez zaklepání jsem suverénně vešla do tmavé kanceláře, jejíž jednu stěnu zdobily police s pořadači plnými dokumentů a druhá stěna naproti vchodovým dveřím byla prosklená s výhledem na jádro lokálu.

Jednou jsem tu večer seděla s Frankiem po vážném rozhovoru a v tichosti jsme sledovali bavící se lidi. Tehdy jsem na něm viděla, jak je hrdý na to, co za ty roky vybudoval. Proto nechápu, jak ho ten Ital donutil vzdát se celoživotního díla.

U schodů do horního bytu postávaly ty dvě nesympatické ženy, které mě před chvílí propalovaly pohledy, a ve stínu, otočený zády, stál vysoký muž v tmavém obleku.

Přestože jsem mu neviděla do tváře, zůstala jsem zaskočená. Atletickou postavu nezamaskovalo ani očividně drahé, na míru šité sako. Postojem dával najevo, že se

otituloval prvním písmenem řecké abecedy a vyčesané tmavé vlasy neměly ani náznak šedin.

Neunavoval se otáčením, jen zvedl ruku, na níž se blýskaly prsteny a předražené hodinky, za které by se dalo koupit auto prestižní značky, a jeho dva ženské stíny opustily místnost. Přisahala bych, že když procházely kolem mě, slyšely kletby v cizím jazyce. Cítila jsem se nepříjemně, ba až špinavě.

Když jsme osaměli, otevřela jsem ústa, že na něho spustím spršku slov, ale v tom se otočil a já jsem je zapomněla zavřít. Oněměla jsem. Nečekala jsem, že spolu-majitel bude až tak přitažlivý.

Mladý Ital měl ostré rysy tváře, chladné modré oči, kterými mě okamžitě zhypnotizoval, jemné, ale precizně zastrížené strniště a na plných rtech mu pohrával okouzlující úsměv.

Strnula jsem a prožívala osobní dávku *déjà vu*. Ovládl mě silný pocit, že jsem se do těch očí už někdy dívala.

Natáhl ke mně ruku. Moje tělo přeplnulo na autopilota a dělalo to, co ode mě očekával. Když stiskl mou ruku mezi svými dlaněmi a políbil mě na ni, zapomněla jsem se nadechnout.

„Dobrý den, drahá Virginie, rád tě poznávám. Jsem Dorian Fabri, ale v práci mi říkají Candy.“